

---

# Klid před bouří

---

Dare Callahan stál na prázdném parkovišti a díval se za modrým fordem, v němž se Angie Powellová hnala po silnici, jako by prchala před samotným Satanem. „Krucinál!“ zaklel se zařatými pěstmi. Právě teď měl sto chutí na pořádnou rvačku někde v hospodě, jenže nejbližší se nacházela šedesát kilometrů odtud a touhle dobou by tam stejně těžko našel někoho, s kým by se mohl porvat. Doma měl ve stodole boxovací pytel, ale potřeboval se někde vybit hned, ne až za hodinu. Takže smůla, leda by si polámal kosti bušením do zdi holýma rukama.

Takhle na něj působila pokaždé. Deset vteřin v její blízkosti a byl připravený k boji. Proč je tak zarputilá, nepřátelská a umanutá? Doháněla ho k zuřivosti, připadal si vedle ní jako hlupák. Jen ať si jde. Bude dobře, až zmizí.

Jenomže i když se na něj obvykle dívala jako na teplý kravinec, do kterého právě šlápla, probouzela v něm neodolatelnou chuť jí to pořádně udělat. Od prvního dne, kdy ji viděl. Dokonce ji pozval na rande – dvakrát – a pokaždé mu dala naprosto jasně najevo, že nemá sebemenší zájem. Jenže vysvětlujte to hormonům. Dokázal vidět jen ten její pěkný kulatý zadek a tmavé dlouhé vlasy a jeho zatracené mužství se okamžitě aktivovalo a hlásilo se do akce.

Až odsud Angie odejde, výrazně mu tím zjednoduší život. Vždyť to ani není kdovíjaká krasavice. Tmavé vlasy, tmavé oči, ostře řezané rysy, které poukazovaly na indiánské předky, ale nic zvláštního. Hezká ano, jenže to bylo všechno. Až na ten zadek. Ten byl prostě neodolatelný a uhrančivý.

Třeba teď konečně přestane mít vlhké sny o tom, že ji jednou dostane. A možná si konečně najde nějakou jinou, která bude na rozdíl od Angie stát o jeho společnost. Rozhodně kvůli ní nebrečel do piva, v životě už párkrát košem dostal a občas to zabořelo, ale nikdy se kvůli tomu nelitoval. Přesto mu její přítomnost z neznámého důvodu bránila hledat nějakou jinou. Po druhém odmítnutí ji už na rande pozvat nezkoušel, znal ale svou soupeřivou povahu dost na to, aby si uvědomoval, že část jeho já – například penis – zůstává zaměřená na ni a odmítá se vzdát.

Až odsud Angie zmizí, bude to pro něj přínosné i z pracovního hlediska, jeho klientela se tím ještě víc rozroste. Možná bude dokonce muset začít zájemce odmítat...

Vtom ho něco napadlo, připomínalo to blesk z čistého nebe. Naprosto geniální řešení, a přece tak nestandardní, že se tu myšlenku automaticky pokusil zapudit. Nepřistoupila by na to ani za nic... Nebo ano? Ne. Možná.

Možná?

Zatraceně! Mohlo by to vyjít.

Ohlédl se k oknům Harlanovy realitní kanceláře, pak na silnici, kde z moderního fordu zbývala jen malá tečka v dálce.

„Sakra, proč to nezkusit?“ zabručel sám pro sebe. Přešel parkoviště a vyběhl po schodech nahoru. Harlan ho musel slyšet, protože schody pod jeho kroky hlasitě duněly. Když vešel, Harlan upíral s tázavým výrazem oči na dveře.

„Dare,“ konstatoval trochu překvapeně. „Myslel jsem, že se vrací Angie. Nedáš si se mnou kafe?“

„Díky,“ odpověděl. Kafe ze zásady neodmítal. Člověk nikdy neví, kdy se dostane k dalšímu. Došel ke kávovaru a nalil jeden hrnek sobě, druhý Harlanovi. „Mléko, cukr?“

„Černou a sladkou.“

„Kolik lžiček?“

„Dvě.“

Nasypal do hrnku dvě lžičky, zamíchal a podal šálek Harlanovi. Posadil se do jednoho ze čtyř křesel pro klienty, jimiž byla kancelář vybavena. „Angie mi říkala, že prodává dům,“ nadhodil nakonec, protože usoudil, že kávový rituál zastal úlohu společenských formalit. „Kolik za něj chce?“

\* \* \*

Angie svírala volant a sledovala silnici před sebou. Oči ji pálily, ale pláči se bránila. Stejně ji na brek nikdy moc neužilo. Vlastně se pořádně zhroutila jen jednou, když se znemožnila na vlastní svatbě. Nebýt toho záchvatu, nemusela by se později tolik stydět. Od té doby si byla jistá, že pláč není jen ztráta času, ale i cesta do pekel.

Natožpak brečet kvůli Callahanovi. Nemá proč. Nemají nic společného kromě toho, u matčino jméno a rozhodně se nenamáhala najímat soukromého detektiva. Otec ji vychoval, podporoval ji a miloval a po fiasku se svatbou ji zahrnul pochopením a útěchou. Neměla mu to jak jinak oplatit, než že bude ctít jeho památku, proto byla rozhodnutá, že dokud toho bude fyzicky schopná, bude pečovat o jeho hrob.

„K tomu mi dopomáhej Bůh,“ řekla nahlas a cítila se trochu lépe, protože takhle jí to připadalo o něco závaznější, jako by podepsala smlouvu. Neopřeseke všechna pouta. Bude žít jinde a nakonec se tam začne cítit doma podobně jako po čase v bytě v Billingsu. Přizpůsobit se neznamená zapomenout.

Myšlenky na otce jí připomněly, že by se raději měla zaměřit na klienty, kteří mají pozítří přijet. Chad Krugman, jeden z nich, s ní na výpravě už jednou byl, přesto si na něj téměř nevzpomínala. Nebylo na něm nic pozoruhodného, co by člověku uvízlo v paměti. Naštěstí měla jeho fotografii s jelenem, kterého skolil jeho obchodní partner, jehož tehdy přivezl s sebou. Jinak by si vůbec nevybavila, jak vypadá. Patřil k lidem, za jakými se nikdo dvakrát neohlédne: menší, ale ne tak malý, aby to člověku uvízlo v paměti, s řídnoucími vlasy a mírně povoleným břichem. Ani ošklivý, ani hezký. Prostě... tak trochu neviditelný.

Dokonce i když si prohlédla snímek, dělalo jí potíže zapamatovat si jeho tvář. Zato jednu věc si uchovala v paměti jasně, a sice že nejde o zkušeného zálesáka ani excelentního střelce. Když si její služby objednal loni, získala během výpravy dojem, že ho lov nijak zvlášť nebaví a raději by byl někde úplně jinde, a tak nechápala, proč letos znovu přijede. Vlastně jí to bylo lhostejné, hlavně že dorazí. Peníze se budou hodit. Lovecká sezona brzy skončí, a pokud nějaký profesionální fotograf nezatouží po snímcích zasněžených hor do časopisu, bude v zimě bez práce.

Třeba se Harlanovi přece jen podaří rychle sehnat kupce. Měla by si začít hledat nové bydlení, a to co nejdřív. První a nejtěžší krok už udělala, teď

musí dát věci do pohybu. To byla ta její racionální povaha. Jakmile se rozhodla, co bude dál, okamžitě jednala.

Nejdřív se ale musí postarat o zakázku a připravit se na výpravu. Poslala Chadu Krugmanovi mail s prosbou o bližší specifikaci Mitchella Davise, klienta, kterého měl s sebou přivést. Jestli už někdy lovil, jaké má zkušenosti, co přesně si představuje, jaké potřebuje povolení a podobně. Pan Davis byl očividně zkušenější než Chad, protože se rozhodl skolit baribala.

Ta zpráva Angie vůbec nenadchla, medvěd obvykle nebýval cílem jejích výprav. Naopak se během lovu snažila medvědům vyhnout, trochu se jich totiž bála. Dobrá, víc než jen trochu, ale snažila se nedávat najevo, jak ji zneklidňují, protože o nejistého průvodce nikdo nestojí. Důvěřovala svým schopnostem vystopovat medvěda, to však nebyla útěcha, protože žádného najít *nechtěla* – vůbec žádného, hnědého, černého, velkého ani malého. To se Krugmanův klient nemůže spokojit s losem? U losa nehrozí, že by je začal honit po lese a nakonec sežral. Zato medvědi jsou nebezpečné a zatraceně silné šelmy.

Pokoušela se zapomenout na strach a raději přemýšlela o tom, jak by svým zákazníkům zajistila bezpečí. Při výpravách vždycky dodržovala všechna bezpečnostní pravidla týkající se jídla a odpadků, nosila s sebou dvě velké plechovky s pepřovým sprejem proti medvědům a ujistila se, že všichni členové výpravy se chovají obdobně. Nezapomínala, že pepřový sprej působí na medvědy zhruba stejně jako na lidi, a tak se někdy může stát, že posprejovaný se pustí do toho, kdo drží sprej v ruce. Sice neměla v úmyslu střílet, přesto si sehnala dostatečně silnou munici, aby to mohla udělat, kdyby došlo na nejhorší.

Už zajistila, aby v pronajatém tábořišti měli základní vybavení, ale pořád toho zbývalo hodně zařídit. Tábořiště bylo poměrně jednoduché, jen pár stanů, nafukovacích matrací a přenosná toaleta. Zbytek věcí budou muset přinést s sebou. Jídlo a vodu pro tři a dost krmení pro koně. Krugman s Davisem si přivezou svoje zbraně a střelivo, takže tohle má vyřešené, ale týden v horách člověk nesmí podceňovat. Pokusí se umožnit klientovi vystřelit na medvěda, ale především je musí dostat zpátky živé.

**Z**hruba sto deset kilometrů západně a šest kilometrů severně od tábořiště, které Angie pronajala, se šoural obrovský baribal. Zastavil se, otočil hlavu za dráždivým pachem, který k němu zavanul, bezchybně odhadl jeho

původ a místo. Spokojeně se začal prodírat mezi stromy a podrostem až na mýtinu. Na kraji zůstal stát a sledoval výjev před sebou. Nebyl hladový, ráno se pořádně nažral, skolil totiž starého losa. Na svahu před ním probudilo jeho zájem nic netušící stádo ovcí, zejména napůl odrostlé jehně, které si ustlalo v trávě, zatímco matka se šla pást o kus dál.

Potravní konkurence nebyla tak velká jako dřív. Samice už vesměs zalezly do svých doupat a starší medvědi, kteří měli nejlepší za sebou, se v poslední době také moc neukazovali, protože se blížila zima. Prozatím zůstávalo počasí relativně mírné a medvěd tedy dával přednost lovu před hledáním doupěte, v němž přezimuje. V posledních několika dnech se dostal na území dvou medvědů, dva dny předtím se porval se skořicově zbarveným samcem, který souboj nepřežil.

Baribal byl tři roky starý, velký a statný, vážil přes dvě stě padesát kilogramů. V létě se poprvé spářil a také zabil a sežral svého prvního člověka. Snadná kořist, neuměla utíkat tak rychle jako ovce nebo kozy, neměla drápy ani tesáky, aby se mohla bránit. Maso bylo bez srsti a sladší než ostatní. Ten muž byl náhodný turista, nikdo si ho ani nevšiml a nikomu nescházel, což medvěd nemohl tušit. Ale i kdyby, stejně by mu to bylo jedno. Zvířecí instinkt mu vyslal jasnou zprávu – snadná kořist. Pokud by na ni ještě někdy narazil, rozhodně by se nenechal dvakrát pobízet.

Neměl smysl pro humor, ale zabíjet ho bavilo. Jakmile spatřil nebo ucítil kořist, šel po ní. Poháněl ho náhlý příval energie, vidina horké chuti čerstvého masa a krve, zkáza, dokonce i strach, jehož vůni cítil, když skolil svou oběť. Příroda ho k tomu dobře vybavila dravostí, prohnaností, neobvyklou velikostí, silou i rychlostí.

Pozoroval ovce. Stádo stálo po větru a studený horský vítr k němu nesl ostrý a jasný pach, který v něm rozdmýchával touhu zabíjet. Pomalu se proplétal mezi stromy, kdykoli některá z ovcí zvedla hlavu a rozhlédla se, zůstal bez hnutí, dokud se znovu nezačala pást. Velký beran se otočil a zadíval se přímo tam, kde medvěd číhal. Baribal už nezjistil, jestli si ho beran všiml, protože nečekal. Instinkt zabít mu velel, že je čas zaútočit. Vyřít se z podrostu se vši vervou, svaly napjaté, drápy se mu zarývaly do země.

Stádo se okamžitě rozprchlo. Jehně bečící strachy se zvedlo a rozběhlo se k matce. Medvěd jen máchl prackou po jeho zadních nohách. Vytryskla krev. Jehně nebylo novorozeně, hbitě skočilo vpřed a dostalo se z predátorova dosahu. Po dalších třiceti metrech baribal pochopil, že o kořist přišel. Ovce se rozutekly po svahu do míst s nejkamenitějším terénem.

Medvěd zuřil, vybíjel si vražedný vztek na okolní vegetaci, vytrhával celé trsy, lámal keře, posílal ze svahu kameny velké jako jeho hlava. Nakonec se unavil a zastavil se. Začichal a zamručel. Ovce zmizely. Nezaznamenal zajímavý pach. Dobře hodinu hrabal v porostu, hledal ořechy nebo hmyz, ale s blížící se zimou toho venku moc nezůstalo. Po nějaké době zvedl hlavu a znovu začichal. Po výbuchu vzteku měl žízeň a tentokrát smysly vyladil na pach čerstvé vody. Ten vzápětí ucítil a spolu s ním něco ještě zajímavějšího. Otočil se správným směrem a s jasným cílem se pustil po svahu dolů.

**T**urista se jmenoval Daniel Warnicki. Bylo mu dvacet tři, na jaře dostudoval Kalifornskou univerzitu v Berkeley, zatím ale nenašel uspokojivé zaměstnání. Ve dne dělal námezdní práce, po večerech pracoval jako číšník v oblíbeném baru. Stálo za zmínku, že se výše spropitného blížila tomu, co si vydělal přes den. Někdy měl dlouhé směny, ale byl mladý a peníze navíc znamenaly, že si mohl občas dovolit podobnou výpravu.

Zastavil se v zatáčce úzké stezky, opřel se o silnou těžkou hůl a rozhlédl se po nádherné krajině, která se před ním otevírala. Spatřil překrásné údolí s klikatícím se potokem s písčitými břehy a bílou pěnou, jak voda stříkala přes balvany, svažující se zelenou stráň, která ztratila podzimní barvu, ale získala novou, výraznější perspektivu, když se teď všechny křivky jasně rýsovaly. Nad tím vším se k průzračně jasné modré obloze tyčily majestátní rozeklané vrcholky hor.

Zhluboka dýchal. Být tady venku mu připadalo opojné. Vzduch byl tak čistý, jako ve městě nikdy, výhled nádherný a ticho tak hluboké, že slyšel vlastní dech. Miloval ten pocit zůstat ztracený uprostřed lesů, sám, široko daleko jediný člověk. Pryč od výfukových plynů, vyzvánění mobilních telefonů, textových zpráv, neustálého shonu lidí a strojů. Jen on, hory a obloha.

Tohle ho bavilo. Jeho představa zábavy se ne vždy shodovala s představami přátel – nebo jeho dívky –, ale pro něj tohle představovalo dokonalost. Zatímco pro ostatní znamenalo táboření spoustu alkoholu, nafukovací matrace a McDonald's v dosahu, jeho lákal přírodní způsob. Občas vyrazil i s kamarády, ale v přírodě chtěl mít jasnou hlavu. Rád spal v obyčejném spacím pytli. Možná to bylo hloupé, ale připadal si, že se aspoň trochu blíží osadníkům, kteří se před sto padesáti lety museli spokojit s pouhou dekou na přikrytí.

K jídlu si vystačil se směsí ořechů a sušeného ovoce a čistou vodou. O to víc si pak doma vážil měkké matrace v posteli a teplé večere.

Přítelkyni Heather někdy trochu rozčilovalo, když odjel na dva nebo tři dny do přírody, ale společnost mu nenabídla. Jednou jí to stačilo. A popravdě i jemu. Heather neuměla ocenit ticho. Mluvila, mluvila a mluvila, což odhánělo lesní zvěř, navíc si vesměs jenom stěžovala. Buďto byl výšlap moc náročný, nebo jí bylo moc zima, pak zase moc horko, anebo měla žízeň, hlad, bolely ji nohy, štípali komáři. Heather zkrátka nebyla přírodní typ. Chodili spolu osm měsíců, a i když ji miloval, nebyl si jistý, jestli se skutečně ožení se ženou, které připadají nehty a boty důležitější než... tohle.

Když o tom tak přemýšlel, napadlo ho, že ona možná má podobné pochybnosti o něm. Proč by si měla vzít člověka, který se vyžívá v něčem, co sama nesnáší? Nadhodil si batoh a s myšlenkami na Heather pokračoval v cestě. Možná není dokonalá, ale má i své světlé stránky. Vadí jí, že se několikrát do roka sbalí a odjede, ale nikdy se mu v tom nesnažila zabránit. Neplakala, nevyváděla, neprohlašovala, že ji nemiluje, když chce něco dělat bez ní. Naopak mu koupila přenosnou GPS a plechovku pepřového spreje proti medvědům.

Ani jedno nepotřeboval, ale aby byla spokojená, obojí si vzal s sebou. GPS byla Dannymu v podstatě k ničemu, protože se nikdy v životě neztratil. Jako by měl v hlavě zabudovaný kompas. Vždycky věděl, kde je a jak se dostane do cíle. A pokud šlo o sprej proti medvědům, byla to jen zátěž navíc. Pochyboval, že by ho někdy využil. Ve všech příručkách o medvědech psali, že se lidem snaží vyhýbat stejně jako lidé jim. Přesto měl sprej pro jistotu ve snadno dostupné kapse – kvůli Heather. Vzal ho s sebou. Kdyby se náhodou zeptala, jestli ho má, nedokázal by jí s čistým svědomím lhát do očí.

Znovu se zastavil a obdivoval další nádherný výhled, který se mu otevíral mezi modříný. Vytáhl digitální fotoaparát. Fotografování byl jeden z jeho velkých koníčků, už si z hor přinesl hezkou řádku krásných snímků. Nebyly sice tak dokonalé, aby je mohl prodávat, ale jemu stačily. Když se na ně později díval, zpětně si vybavoval samotu a vnitřní klid, jež cítil.

Není divu, že nemůže najít zaměstnání, které by mu vyhovovalo. Měl se narodit před dvěma sty lety a být horalem. Usmál se, udělal pár fotek, zkontroloval, jak se povedly, a vrátil fotoaparát do kapsy.

Za zády zaslechl zašustění. Otočil se. Vzápětí se mu málem zastavilo srdce. Chvilí mu bylo na omdlení, jako by mu všechna krev z hlavy stekla do žaludku. Mozek se snažil zpracovat, co vidí, protože to bylo naprosto ab-

surdní. Medvěd baribal, ani ne třicet metrů od něj. Blížil se přímo k němu. *Obrovský* medvěd. Věděl, že tu medvědi žijí, ale nikdy žádného nezahlédl ani z dálky.

Chvíli jen stál a mžikal, jako by ho šálil zrak. Možná že když bude mrkat dost rychle, medvěd zmizí. Jenže to se nestalo. Ne, pořád tam je a blíží se. Danny zůstal několik vzácných vteřin jako ochromený a upíral oči na obrovské tlapy šelmy. Snažil se rozpomenout na rady při setkání s medvědem.

*Nedívat se mu do očí.*

*Pomalou couvat.*

*Mluvit tichým klidným hlasem.*

Vážně? Mluvit na něj? Jako kdyby rozuměl?

„Hodný medvěd.“ Hlas se mu trochu třásl, přesto se snažil, aby to znělo co nejkonejšivěji, a pomalu přitom couval. Neodvažoval se ohlédnout, kam šlape. Bože, prosím, hlavně teď nesmím upadnout. „Hezký, velký medvěd.“ V ústech měl takové sucho, že nemohl polknout, a tvořit slova bylo nesmírně obtížné. „Kde ses tu, kruci, vzal?“

Proboha, je tak obrovský! Danny pomalu spustil ruku dolů a dával si přitom záležet, aby nedělal nečekané nebo prudké pohyby, které by šelmu vyplašily. Nahmatal plechovku s pepřovým sprejem. Napadlo ho, jestli jím medvěda naopak nerozozuří. Skutečně to může fungovat? Kapsa byla zapnutá, aby plechovka nevypadla. Začal zápolit s knoflíkem.

Medvědi se mají mít před lidmi na pozoru. Zatím vždycky slýchal, že takové zvíře by mělo pelášit pryč od něj, ne se k němu vytrvale blížit. Ničím medvěda nevyprovokoval, tak jak to že neodchází?

Bylo tomu právě naopak. Každý jeho krok vpřed znamenal minimálně Dannyho dva vzad, aby mezi nimi udržoval stejnou vzdálenost. Instinkty v něm řvaly, aby se dal na útěk, ale bojoval s nimi. Věděl, že tohle je pravidlo číslo jedna: neutíkat. Člověk nemá šanci utéct medvědovi, útěk navíc automaticky vyvolá pronásledování.

Voda. To je ono. Medvěd míří k potoku a on mu stojí v cestě. Nejlepší bude opustit stezku šikmo, nechat medvěda projít a pak se pokusit dostat od něho co nejdál.

Zariskoval a krátce se ohlédl, protože sejít z cesty znamenalo postupovat mnohem náročnějším terénem. Posunul se doprava a nahoru. Nalevo byla půda schůdnější, napravo se zvedal skalnatý sráz s velkými balvany, za kterými by se mohl ukrýt. To mu připadalo nejvhodnější. Jen kdyby se k nim dostal, aniž by vyprovokoval útok té bestie.

Opíral se o hůl, aby neupadl. Napadlo ho, jestli by mu proti medvědovi k něčemu byla. Kolik ta stvůra váží? Dvě stě, možná dvě stě padesát kilo? Medvěd by ji přelomil jediným máchnutím obrovité tlapy.

Konečně se mu podařilo rozepnout kapsu kalhot – musel myslet na tolik věcí najednou – a vytáhnout sprej. Plechovka se v ruce zdála děsivě malá. Potřeboval by mnohem větší dávku, nějakou velkou nádobu... Několik velkých. Kdyby se ta obluda rozhodla zaútočit, spíš by mu pomohla puška. Neměl lov v lásce a zbraň nikdy nenosil. Chodil sem, aby se dostal přírodě blíž, aby si vychutnal samotu a krásu hor.

Právě v tu chvíli ho samota tolik nevzrušovala a krásu taky neviděl, protože nedokázal vnímat nic kromě zplihlé srsti, zubů, drápů a smrtonosně tmavých očí. Vzpomněl si na Heather. Nejspíš měla pravdu, když ho nabádala, aby se držel poblíž civilizace. Litoval, že nezůstal doma. Jestli se z toho dostane, možná s výpravami do divočiny úplně skončí. Nebo si aspoň pořídí mnohem větší plechovku s pepřovým sprejem.

Na prudkém svahu klopýtl, ale narovnal se a zachytil keře.

Medvěd opustil stezku a šel rovnou za ním.

Proboha. Takže žádná voda, chce jeho.

Ale tak se přece medvědi nemají chovat! Nepřilákal zvíře pachem jídla, nešlo o samici bránící mláďata, medvěd se nezdál nemocný ani zraněný. Za normálních okolností by na člověka útočit neměl. Grizzly, to je něco jiného, ti jsou agresivnější, ale baribal má být *krotký*.

Možná je jen zvědavý. Dannymu to bylo jedno, chtěl jen, aby se ta nestvůra nepřibližovala. „Jdi pryč,“ pokusil se říct autoritativně, ale vyznělo to jako hlas malého děcka.

Medvěd sklonil hlavu a zakýval jí ze strany na stranu. Ze chřtánu se vydralo zamručení. Danny neobratně odjistil bezpečnostní pojistku na spreji a napřáhl ruku. Vítr... Kterým směrem vlastně vane? Nechtěl schytat dávku pepřového spreje rovnou do obličeje. Zleva. Cítil vítr na levé tváři, takže by měl sprej na medvěda vypustit z levé strany. Jak je asi daleko? V instrukcích na plechovce stálo, že dosah činí deset metrů, nebo tak nějak. Takže ještě ne. Medvěd není dost blízko.

To ho má nechat přijít *blíž*?

V tu chvíli medvěd zaútočil. Zařval a tlapami se odrazil od země.

Seběhlo se to tak rychle, že Danny téměř nestihl zareagovat. Začal stříkat sprej, ale medvěd se blížil i skrze žlutý mrak. Vzápětí Dannymu podjela noha. Upadl na záda, stržený vahou batohu, a zůstal bezmocně ležet

jako želva na krunýři. Najednou na něm přistál medvěd. Bylo to jako lavina z masa, chlupů a drápů. Prudký náraz. Ohlušující řev, horký a odporný zápach, mastná a zplihlá srst. Zahlédl ještě dvě tmavé smrtící oči a v nich cosi zlého a znepokojivě inteligentního.

V plechovce zbývala trocha spreje. Dannymu se podařilo zmáčknout rozprašovač a zasáhnout medvěda, ale byl tak blízko, že stejnou dávku schytl i on. Rozkašlal se, svět se mu rozmazal před očima. Slepě máchal holí a snažil se ji dostat mezi sebe a zvíře, jako by mohl zadržet ty stovky kilogramů něčím, co v porovnání s medvědem připomínalo párátka.

Baribal zafrkal a zatřásl hlavou. Danny se pokusil odplazit, ale v tu chvíli se vymrštila obrovská tlapa, zasáhla ho do hlavy a servala kůži i s vlasy a částí obličeje. Zaslechl výkřik utrpení, hlasitý a zoufalý, ale jakoby odněkud z dálky. Necítil bolest, takže ten hlas nejspíš nepatřil jemu. Možná je nablízku někdo, kdo by mu mohl pomoci, kdo by...

Medvěd se mu zahryzl do hlavy.

Na kratičký okamžik k němu znovu dolehl křik, mísící se s hrubým a hlasitým medvědí chroptěním. Pak už nebylo nic.